

บันทึก

เรื่อง ความหมายของคำว่า “กักตัว” คนต่างตัวไว้เพื่อรอการส่ง
กลับออกไปนอกราชอาณาจักร ตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติ
คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒

กรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๖๐๓.๓/๘๗๔๓ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๒๙ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า เนื่องจากเมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๒๗ เจ้าพนักงานตำรวจประจำกองกำกับการ ๘ กองปราบปรามได้ทำการจับกุมตัว นายยูโด ฮูโก เคริ่นท์ อายุ ๓๗ ปี สัญชาติเยอรมัน ส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีกล่าวหาว่า นอกรีตโทษ เหตุเกิดที่โรงแรมโรส แขวงสีพระยา เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ผลคดีปรากฏว่า ศาลแขวงพระนครใต้พิพากษาลงโทษจำคุก ๔ เดือน ตามคดีหมายเลขดำที่ ๑๗๕๒๔/๒๕๒๗ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๖๐๐๘/๒๕๒๗ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๒๗ คดีถึงที่สุด พันโทฯแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๒๘ พนักงานสอบสวนแผนก ๔ กองกำกับการ ๘ กองปราบปรามจึงได้ส่งตัวบุคคลต่างตัวผู้นี้ไปยังกองบังคับการกองตรวจคนเข้าเมือง เพื่อดำเนินการต่อไปโดยแผนกควบคุมคนต้องห้ามกองกำกับการ ๓ กองตรวจคนเข้าเมือง ได้รับตัวไว้เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๒๘ และได้กักตัวไว้เพื่อรอการส่งกลับ ตามมาตรา ๕๔ พร้อมทั้งแจ้งคำสั่งส่งกลับให้รับทราบแล้วตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ ต่อมาจากการตรวจสอบการเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรของบุคคลต่างตัวผู้นี้ปรากฏว่าไม่พบหลักฐานการเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร จึงได้ส่งตัวให้พนักงานสอบสวนแผนก ๒ กองกำกับการ ๔ กองตรวจคนเข้าเมือง ดำเนินคดีในข้อหาเป็นบุคคลต่างตัวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านการตรวจของพนักงานเจ้าหน้าที่ ผลคดีปรากฏว่าศาลแขวงพระนครใต้พิพากษาลงโทษจำคุก ๑ เดือน ปรับ ๒,๕๐๐ บาท โทษจำคุกรอการลงอาญาไว้ ๑ ปี ตามคดีหมายเลขดำที่ ๓๗๐๙/๒๕๒๘ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๖๓๕/๒๕๒๘ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๘ คดีถึงที่สุดแล้วแผนกควบคุมคนต้องห้ามจึงได้กักตัวไว้เพื่อรอการส่งกลับตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒

ต่อมา วันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๒๘ หัวหน้าหมวดรักษาการณ์กองตรวจคนเข้าเมือง ได้สั่งให้พลฯสมัคร วุฒิชัย พิงรุ่ง เจ้าหน้าที่ธุรการ แผนกควบคุมคนต้องห้ามควบคุมตัวบุคคลต่างตัวผู้นี้เดินทางไปที่กรมสรรพากรเพื่อยื่นคำร้องขอรับใบผ่านภาษีแล้วก็ได้ควบคุมตัวกลับมาถึงหมวดรักษาการณ์ กองตรวจคนเข้าเมือง แต่เนื่องจากบุคคลต่างตัวผู้นี้ยังไม่ได้ถ่ายรูป พลฯสมัคร วุฒิชัย พิงรุ่ง จึงได้ควบคุมตัวไปถ่ายรูปที่ร้านนิเวศเวนอาร์ต ซึ่งตั้งอยู่ข้างสถานีตำรวจนครบาลทุ่งมหาเมฆ ซอยสวนพลู แขวงทุ่งมหาเมฆ กรุงเทพมหานคร และอยู่ใกล้กับที่ทำการกองตรวจคนเข้าเมือง แต่ขณะที่บุคคลต่างตัวผู้นี้กำลังถ่ายรูปอยู่นั้น พลฯสมัคร วุฒิชัย พิงรุ่ง เกิดปวดท้อง จึงได้เข้าห้องส้วมที่ร้านถ่ายรูปดังกล่าว เมื่อพลฯสมัคร วุฒิชัย พิงรุ่ง ออกจากห้องส้วม

แล้วปรากฏว่าไม่พบบุคคลต่างตัวผู้นี้ จึงได้สอบถามคนในร้านถ่ายรูปจึงทราบว่าบุคคลต่างตัวผู้นั้นได้หลบหนีออกจากร้านถ่ายรูปดังกล่าวไปแล้ว พลฯ สมัคร วุฒิชัย พึ่งรุ่ง ได้ออกติดตามตัวแต่ไม่พบ จึงได้กลับมารายงานผู้บังคับบัญชาและได้พยายามสืบหาตัวบุคคลต่างตัวผู้นี้ตลอดมาแต่ไม่พบ จึงได้ไปร้องทุกข์แจ้งความต่อพนักงานสอบสวนไว้แล้ว ต่อมา ผู้กำกับการ ๓ กองตรวจคนเข้าเมือง ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า พลฯ สมัคร วุฒิชัย พึ่งรุ่ง เป็นผู้ไม่ประพฤติคนให้เคร่งครัดต่อมารยาทและระเบียบแบบแผนของกรมตำรวจเดินเลื้อยต่อหน้าที่ราชการ เป็นเหตุให้ผู้ต้องกักการส่งกลับหนีไปจากการควบคุม จึงได้สั่งลงทัณฑ์กักขังมีกำหนด ๓๐ วันหลังจากนั้นกองบังคับการกองตรวจคนเข้าเมืองได้มีบันทึก ที่ มท ๐๖๐๗.๑๑/๒๓๙๐ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๘ เสนอแบบรายงานกล่าวและลงทัณฑ์ตำรวจผู้กระทำความผิดวินัยในกรณีดังกล่าวมายังกรมตำรวจพิจารณา

กรมตำรวจได้มีบันทึก ที่ ๐๖๐๓.๔๕/๙๑๓ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๒๙สั่งให้กองตรวจคนเข้าเมืองตรวจสอบข้อเท็จจริงว่าได้มีการดำเนินคดีกับพลฯ สมัครวุฒิชัย พึ่งรุ่ง แล้วหรือไม่อย่างไร หากยังไม่มีคดีให้ดำเนินการต่อไปแล้วรายงานพร้อมหลักฐานไปยังกรมตำรวจ เพื่อประกอบการพิจารณาต่อไป แต่กองบังคับการกองตรวจคนเข้าเมืองได้มีบันทึก ที่ มท ๐๖๐๗.๓๓/๒๓๑๙ ลงวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๒๙ รายงานว่า การกระทำของพลฯ สมัคร วุฒิชัย พึ่งรุ่ง ไม่มีเจตนาที่จะทำให้บุคคลต่างตัวหลบหนี ประกอบกับบุคคลต่างตัวผู้นี้ก็เป็นเพียงผู้ต้องกักการส่งกลับเท่านั้น ไม่มีคดีอื่นใดที่จะต้องดำเนินการอีก จึงได้ระงับการส่งตัวพลฯ สมัคร วุฒิชัย พึ่งรุ่ง ไปดำเนินคดีอาญาตามกฎหมาย

กรมตำรวจพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีเป็นปัญหาข้อกฎหมายในประเด็นที่ว่า การกักตัวคนต่างตัวไว้เพื่อรอการส่งกลับออกไปนอกราชอาณาจักรนั้น จะถือว่าเป็นการ “คุมขัง” ตามประมวลกฎหมายอาญาหรือไม่ ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑ (๑๒) บัญญัติว่า “คุมขัง” หมายความว่า คุมตัว ควบคุม ขัง กักขังหรือจำคุกเท่านั้น ไม่ได้รวมถึงการให้กักตัวด้วย แต่เมื่อได้พิจารณาจากพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๕๔ วรรคสามแล้วจะเห็นว่า บทบัญญัติตามมาตราดังกล่าวได้ให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถกักตัวคนต่างตัวที่รอการส่งกลับไป ณ ที่ใดเป็นเวลานานเท่าใดตามความจำเป็นก็ได้หรือจะอนุญาตให้คนต่างตัวไปพักอาศัยอยู่ที่ใดก็ได้ แต่คนต่างตัวผู้นั้นจะต้องมาพบพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวัน เวลาและสถานที่ที่กำหนด โดยต้องมีประกันหรือมีทั้งประกันและหลักประกัน ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าเจตนารมณ์ของกฎหมายต้องการให้บุคคลต่างตัวที่รอการส่งกลับต้องอยู่ในความควบคุมดูแลของพนักงานเจ้าหน้าที่ การกักตัวตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ ดังกล่าวนี้นี้ จึงน่าจะหมายถึงการคุมตัวซึ่งเป็นการ “คุมขัง” ตามประมวลกฎหมายอาญาด้วย แต่เนื่องจากเป็นกรณีที่พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ มิได้บัญญัติเรื่องดังกล่าวไว้เป็นที่แน่ชัด จึงต้องอาศัยการตีความ ดังนั้น เพื่อหาข้อยุติด้วยความรอบคอบจึงขอหารือมายังคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖) ได้พิจารณา

ปัญหาดังกล่าวโดยมีผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมตำรวจ) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า ตามมาตรา ๑ (๑๒)^๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติความหมายของบทนิยามคำว่า “คุมขัง” ไว้โดยเฉพาะแล้วว่าให้หมายความว่า “คุมตัว ควบคุม ขัง กักขัง หรือจำคุก” และโดยที่คำว่า “คุมขัง” นี้เป็นสาระสำคัญของบทบัญญัติเกี่ยวกับความผิดกรณีการหลบหนีจากการถูกคุมขังตามอำนาจของศาล หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีอาญา ดังที่บัญญัติในมาตรา ๑๙๐^๒ มาตรา ๑๙๑^๓ มาตรา ๒๐๔^๔ และมาตรา ๒๐๕^๕ แห่งประมวลกฎหมาย

มาตรา ๑ ในประมวลกฎหมายนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๑๒) “คุมขัง” หมายความว่า คุมตัว ควบคุม ขัง กักขัง หรือจำคุก

ฯลฯ

ฯลฯ

^๒มาตรา ๑๙๐ ผู้ใดหลบหนีไประหว่างที่ถูกคุมขังตามอำนาจของศาลของพนักงานอัยการของพนักงานสอบสวน หรือของเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าความผิดดังกล่าวมาในวรรคแรกได้กระทำโดยแท้ที่คุมขังโดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือโดยขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าความผิดตามมาตรานี้ได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษหนักกว่าโทษที่กฎหมายบัญญัติไว้ในสองวรรคก่อนทั้งนี้

^๓มาตรา ๑๙๑ ผู้ใดกระทำความผิดโดยประการใดให้ผู้ที่ถูกคุมขังตามอำนาจของศาล ของพนักงานอัยการ ของพนักงานสอบสวน หรือของเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา หลุดพ้นจากการคุมขังไป ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้ที่หลุดพ้นจากการคุมขังไปนั้นเป็นบุคคลที่ต้องคำพิพากษาของศาลหนึ่งศาลใดให้ลงโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไป หรือมีจำนวนตั้งแต่สามคนขึ้นไป ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

ถ้าความผิดตามมาตรานี้ได้กระทำโดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือโดยขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย หรือโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษหนักกว่าโทษที่กฎหมายบัญญัติไว้ในสองวรรคก่อนทั้งนี้

^๔มาตรา ๒๐๔ ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน มีตำแหน่งหน้าที่ควบคุมดูแลผู้ที่ต้องคุมขังตามอำนาจของศาล ของพนักงานสอบสวน หรือของเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา กระทำด้วยประการใด ๆ ให้ผู้ที่อยู่ในระหว่างคุมขังนั้นหลุดพ้นจากการคุมขังไป ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

ถ้าผู้ที่หลุดพ้นจากการคุมขังไปนั้นเป็นบุคคลที่ต้องคำพิพากษาของศาลหนึ่งศาลใดให้ลงโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไป หรือมีจำนวนตั้งแต่สามคนขึ้นไป ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สี่พันบาทถึงสองหมื่นบาท

^๕มาตรา ๒๐๕ ถ้าการกระทำดังกล่าวในมาตรา ๒๐๔ เป็นการกระทำโดยประมาท ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้ที่หลุดพ้นจากการคุมขังไปด้วยการกระทำโดยประมาทนั้นเป็นบุคคลที่ต้องคำพิพากษาของศาลหนึ่งศาลใดให้ลงโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไป หรือมีจำนวนตั้งแต่

อาญาด้วย ฉะนั้น ความหมายของคำว่า “คุมขัง” ตามประมวลกฎหมายอาญานี้จึงต้องตีความโดยเคร่งครัดตามถ้อยคำที่กฎหมายได้บัญญัติให้ความหมายไว้โดยเฉพาะดังกล่าวข้างต้น กล่าวคือ กรณีที่จะถือได้ว่าผู้ใดถูก “คุมขัง” ตามประมวลกฎหมายอาญานั้น จะต้องเป็นกรณีที่กฎหมายบัญญัติไว้ชัดเจนว่าให้ศาลหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีอาญามีอำนาจดำเนินการคุมขังผู้กระทำความผิดด้วยวิธีการดังต่อไปนี้คือ คุมตัว ควบคุม ขัง กักขัง หรือจำคุก เท่านั้น โดยไม่อาจตีความขยายความหมายให้รวมไปถึงวิธีการอื่น ๆ ที่ถ้อยคำในบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญามีได้บัญญัติไว้ด้วย เพราะจะเป็นการตีความที่เกิดผลร้ายแก่ผู้กระทำการเช่นนั้น อันเป็นการไม่ตรงกับหลักการของประมวลกฎหมายอาญาที่ประสงค์จะให้ผู้ใดต้องรับโทษต่อเมื่อมีกฎหมายบัญญัติให้มีความผิดโดยชัดแจ้ง

โดยเหตุนี้ การที่พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๕๔^๖ ได้บัญญัติให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่กระทำการ “กักตัว” คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือการอนุญาตนั้นสิ้นสุดหรือถูกเพิกถอนแล้ว เพื่อรอการส่งตัวกลับออกไปนอกราชอาณาจักรนี้ จึงย่อมต้องเข้าใจว่า การ “กักตัว” ตามบทบัญญัติดังกล่าวมิได้ประสงค์จะให้หมายถึงการ “คุมตัว” “ควบคุม” “ขัง” “กักขัง” หรือ “จำคุก” อย่างใดอย่างหนึ่ง อันเป็นความหมายของบทนิยามคำว่า “คุมขัง” ของคำว่า “คุมขัง” ตามประมวลกฎหมายอาญาแล้ว กฎหมายนี้ก็คงจะไม่บัญญัติถ้อยคำที่แตกต่างไปจากถ้อยคำของประมวลกฎหมายอาญาเป็นแน่แท้ อีกทั้งกรณีของมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ นี้ เห็นได้ว่า เป็นการดำเนินการภายหลังจากการที่คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น พ้นโทษจากความผิดดังกล่าวแล้ว และจะต้องถูกส่งตัวกลับออกไปนอกราชอาณาจักรตามเงื่อนไขของพระราชบัญญัตินี้ ฉะนั้น บทบัญญัติมาตรา ๕๔ จึงเป็นเพียงมาตรการของฝ่ายบริหารในอันที่จะให้การส่งตัวคนต่างด้าวกลับออกนอกราชอาณาจักรนั้นบรรลุความประสงค์ของกฎหมาย โดยให้

สามคนขึ้นไป ผู้กระทำได้ระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้กระทำความผิดจัดให้ได้ตัวผู้ที่หลุดพ้นจากการคุมขังคืนมาภายในสามเดือน ให้งดการลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดนั้น

^๖มาตรา ๕๔ คนต่างด้าวผู้ใดเข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือการอนุญาตนั้นสิ้นสุดหรือถูกเพิกถอนแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่จะส่งตัวคนต่างด้าวผู้นั้นกลับออกไปออกนอกราชอาณาจักรก็ได้

ถ้ามีกรณีต้องสอบสวนเพื่อส่งตัวกลับตามวรรคหนึ่ง ให้นำมาตรา ๑๙ และมาตรา ๒๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณีที่มีคำสั่งให้ส่งตัวคนต่างด้าวกลับออกไปนอกราชอาณาจักรแล้วในระหว่างรอการส่งกลับ พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจอนุญาตให้ไปพักอาศัยอยู่ ณ ที่ใดโดยคนต่างด้าวผู้นั้นต้องมาพบพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนดโดยต้องมีประกัน หรือมีทั้งประกันและหลักประกันก็ได้ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่จะกักตัวคนต่างด้าวผู้นั้นไว้ ณ สถานที่ใดเป็นเวลานานเท่าใดตามความจำเป็นก็ได้ ค่าใช้จ่ายในการกักตัวนี้ให้คนต่างด้าวผู้นั้นเป็นผู้เสีย

บทบัญญัติในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรก่อนวันที่พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๕๔๐ ใช้บังคับ

พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถกักตัวคนต่างด้าวดังกล่าวไว้จนกว่าผู้นั้นจะเดินทางออกนอกราชอาณาจักรต่อไป และหากคนต่างด้าวหลบหนีไปในระหว่างที่ถูกกักตัวย่อมได้รับโทษเป็นกรณีเฉพาะตามมาตรา ๗๒ "แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ อยู่แล้ว ฉะนั้น มาตรการการกักตัวคนต่างด้าวตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองนี้จึงทำให้เป็นการดำเนินการตามกระบวนการทางอาญาแต่อย่างใดไม่ ซึ่งหากจะเข้าใจไปในทางที่ว่า การกักตัวคนต่างด้าวเพื่อรอการส่งกลับออกนอกราชอาณาจักรนี้ อยู่ในความหมายของคำว่า “คุมขัง” ตามประมวลกฎหมายอาญาด้วยแล้ว ย่อมจะเป็นการตีความขยายความหมายของบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญาให้เกินขอบเขตไปจากที่ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงเห็นว่า คำว่า “กักตัว” คนต่างด้าวไว้เพื่อรอการส่งกลับออกไปนอกราชอาณาจักรตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองพ.ศ.๒๕๒๒ มิได้อยู่ในความหมายของคำว่า “คุมขัง” ตามมาตรา ๑ (๑๒) แห่งประมวลกฎหมายอาญา

(ลงชื่อ) อมร จันทสมบุรณ์

(นายอมร จันทสมบุรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มิถุนายน ๒๕๓๐

"มาตรา ๗๒ คนต่างด้าวผู้ใดหลบหนีไปจากพาหนะหรือหลบหนีไปในระหว่างส่งตัวไปยังสถานที่ใด ๆ ที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้สั่งให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะควบคุมตัวไว้หรือให้ส่งตัวไปตามมาตรา ๒๙ หรือหลบหนีไปในระหว่างที่ถูกกักตัวหรือควบคุมตามอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ